

Въ единъ часътъ назначена панахидата Едва, едва сполучихъ да узная за това. Искяхъ да я отелужа на другийтъ день слѣдъ аутоопсиранието (разрѣзването) на труптъ Високийтъ, хубавецъ архимандритъ съ черни вълнисти коси и рачесанна брада, нѣкакъ си неувѣренно, боязливо се показва на вратата съ духовенството, а тамъ и замръзна. Легкото благоухание на кинарисетъ и ладона се разнесе въ въздухтъ. Слънчевитъ лъчи широко се разпръска въ стаятъ, като позлатявахъ гжститъ еполети; съ червени пламъци свѣтяхъ на лентитъ и са искряхъ на звѣзди.

— Защо тѣзи живѣятъ Защо тѣ не лѣжатъ тамъ, вмѣсто него, за вечкитъ драгоцѣненъ, за вечкитъ необходимъ? клати се на душата обидното съжалание

— Знаете каква е разницата между Скобелева и тѣзи чува се около.

— Каква?

— Да се распръснѣ тукъ граната, тѣзи ще паднатъ — а той ще стане

— Нужно е да го изнесатъ на площада и покажатъ на народа! Той принадлежи на народа, а не на тѣзи, които само при смъртъта се запиеватъ за приятели! . . Нека на площада отелужатъ панахида — народътъ нека да се моли за него

И като гледахъ прѣвъ прозорецътъ на тѣзи благоговѣйни тѣлци, на тѣзи дълбоко развълнувани лица на растрепераннитъ хора, азъ вѣрвахъ, че само тамъ, само тѣ чувствуватъ както слѣдува венчката величина на тази загуба Тѣмъ — именно, тѣмъ трѣбваше да го прѣдадѣтъ, за да би нито надутитъ фрази, нито притворнитъ сълзи да не оскърбяватъ прахътъ му. . . . Тамъ той бѣше билъ свой между свѣитъ, — тамъ искреннитъ сълзи ще са лѣятъ за него, тамъ за него ще са молятъ и страдаятъ

Нѣкой си въ тѣлната захванъ да разказва за послѣднитъ часове на животътъ на М. Д. Скобелева.

Слуша, слуша нѣкакъвъ старецъ Селянитъ по облѣкло

— Прости му, Господи, за венчко, което той е направилъ за Россія За любовта му къмъ насъ прости, за нашитъ сълзи отмѣни го отъ грѣхъ! И той чловѣкъ бѣше, като насъ всинца Само свѣитъ повече любяше и погуби себе си за насъ.

И венчката окръжающа тѣлна се закрѣсти — и ако молитвата се възнеса въ недосегаемата небесна височина